

HỎI 19

QUA CON KINH HẢI

Nói về Lai Bảo, Lai Vương ngày đêm vượt đường, đội sương đạp tuyết mà đi, tới Đông Kinh thì vào Vạn Thọ môn nghỉ ngơi. Hôm sau ra đường nghe ngóng thì thấy dân gian bàn tán là vụ án Bình bộ Thượng Thư họ Vương đã xét xong và sau mùa thu, Vương Thượng thư sẽ bị xử quyết. Còn vụ Dương Đề đốc thì vì đám gia quyến thuộc hạ chưa bị bắt hết nên chưa xét xử định đoạt. Sau đó hai người tới đường Long Đức, gần phủ họ Thái để dò hỏi tin tức. lát sau thấy một người mặc áo xanh từ trong Thái phủ vội vã bước ra, đi về hướng đông, hai người nhận ra là viên Cán biện họ Dương của phủ Đề đốc, liền định gọi lại hỏi han, nhưng nhớ là Tây Môn Khánh không dặn nên lại thôi. Một lúc lâu sau, hai người lần la tới cổng phủ, hỏi lính gác cổng:

- Chẳng hay Thái sư có nhà không?

Lính gác đáp:

- Lão gia chỉ bị mất chức Phụ chính mà thôi, hiện đang ở trong triều nghị sự chưa về. Mấy người hỏi có việc gì?

Lai Bảo nói:

- Cũng có chút việc mọn, xin mời giùm viên quản gia họ Dịch ra đây, chúng tôi cần thưa chuyện.

Lính gác vào hỏi quan giữ cổng rồi trở ra đáp:

- Dịch quản gia không có đây.

Lai Bảo biết là tên này nói dối để làm tiền, bèn lấy ra một lượng bạc đưa cho lính gác, lính gác cầm lấy rồi hỏi:

- Hai người muốn yết kiến lão gia hay là Học sĩ đại gia? Nếu muốn yết kiến lão gia thì phải gặp Dịch quản gia, còn nếu muốn yết kiến Học sĩ đại gia thì phải gặp tiểu quản gia Cao An. Hiện giờ thì lão gia ở triều chưa về, chỉ có Học sĩ đại gia ở nhà thôi. Hai người có chuyện cần thì để tôi vào bẩm với Cao quản gia, rồi Cao quản gia vào bẩm lại với đại gia cũng vậy chứ gì?

Lai Bảo nói:

- Tôi là người của Phủ Dương Đề đốc muốn được yết kiến lão gia.

Lính gác nghe vậy vội chạy vào, lát sau Cao quản gia bước ra, mời Lai Bảo vào vọng gác trong cổng, Lai Bảo đưa ra mười lượng bạc rồi thưa:

- Tôi là người của Dương gia, định tới đây sớm để cùng Dương cán biện hỏi tin tức, nhưng tới nơi trở thành ra Dương cán biện đã tới trước rồi.

Cao An nhận bạc rồi nói:

- Dương Cán biện cũng vừa mới ở đây ra, còn lão gia thì chưa bãi triều, người chịu khó đợi, lát nữa ta sẽ dẫn vào yết kiến lão gia.

Nói xong dẫn Lai Bảo vào ngồi chờ tại một ngôi nhà cạnh đại sảnh đường. Ngôi sảnh đường này quay về hướng nam, đồ sộ nguy nga, vàng son chói lọi, ở giữa treo một bức hoành có bốn chữ "Học sĩ cầm đầu" là ngự bút ban tứ. Nguyên con trai Thái Kinh là Thái Du cũng là một sủng thần, hiện làm chức Học sĩ tại Tường Hòa điện kiêm Lễ bộ Thượng thư.

Cao An để Lai Bảo ngồi đó rồi vào trong, lát sau trở ra dẫn Lai Bảo lên sảnh đường. Lai Bảo quỳ ngay tại thềm sảnh đường. Thái Du ăn mặc giản dị ngồi trong hỏi:

- Người ở đâu tới?

Lai Bảo thưa:

- Tôi là người của Trần gia, thân gia của Dương gia, định cùng Dương Cán biện tới đây hỏi tin tức, không ngờ Dương Cán biện tới trước, nên đành mạo muội một mình tới đây.

Nói xong rút trong tay áo tấm thiệp mà đưa lên, Cao An cầm thiệp đưa cho Thái Du, Thái Du liếc qua rồi bảo:

- Lão gia ta cũng vì chuyện này mà mấy hôm nay cứ phải tránh mặt, mọi sự thăm vấn xét xử là ở Tam Pháp ty, do Hữu Thừa tướng Lý gia phụ trách. Việc của Dương lão gia thì hôm qua đã có tin tức rồi. Thánh thượng cũng khoan hồng đôi phần, nhưng còn chờ bắt hết gia quyến thuộc hạ rồi sẽ xét. Bây giờ người cũng nên tới Lý phủ xem sao.

Lai Bảo rập đầu nói:

- Tiểu nhân này không quen biết ai ở Lý phủ, nguyện xin đại gia thương tình mà giúp cho. Tiểu nhân cũng không biết Lý phủ chỗ nào nữa.

Thái Du bảo:

- Người cứ tới cầu Thiên Hán hỏi thăm phủ của Hữu thừa tướng Tư Chính diện Đại học sĩ kiêm lễ bộ Thượng thư Lý Bang Nhan ở đâu là người ta chỉ cho, kinh đô này ai lại không biết. Nhưng ta cũng cho người cùng đi với người. Còn ở đây ta sẽ liệu cho.

Nói xong sai Cao An cùng đi, gặp Lý gia mà nói thay Lai Bảo. Cao An dẫn Lai Bảo ra, cùng Lai Vượng mang lễ vật tới phủ họ Lý. Lúc đó vừa lúc Bang Nhan từ triều về, còn mặc phẩm phục hốt bạc đai vàng. Gia nhân vào bẩm là có Cao quản gia do Thái Học sĩ sai tới. Cao An được gọi vào trước thưa bẩm một hồi rồi trở ra dẫn Lai Bảo, Lai Vượng vào. Hai người quỳ tại thêm đại sảnh, dâng lễ vật lên. Bang Nhan bảo:

- Thái đại gia với ta là chỗ thân tình, các người lại là người của bên thân gia Dương lão gia, ta làm sao nhận lễ này được? Vả lại nhờ thánh thượng hồi tâm nên Dương lão gia chắc cũng vô sự, bây giờ chỉ cần trừng trị đám gia nhân thuộc hạ để làm gương mà thôi. Nghe đâu là đám thuộc hạ của Vương phủ gồm Thư biện Đồng Thăng, gia nhân Vương Liêm, Hoàng Ngọc, đám thuộc hạ gia nhân của Dương lão gia gồm Thư biện Lưu Hồ, Cán biện Dương Thịnh, Hàn Tông Nhân, Triệu Hoàng Đạo, Lưu Thành và bè đảng gồm Trần Hồng, Tây Môn Khánh và Hồ Tứ, đó là bọn cáo mượn oai hùm, ỷ thế làm

lộng, bọn đó hoặc bị xử quyết hoặc bị phát vãng để làm sáng tỏ phép nước.

Lai Bảo nghe xong thì chân tay rụng rời, vội rập đầu lạy mà thưa:

- Tiểu nhân xin thưa thật, tiểu nhân chính là gia nhân của Tây Môn Khánh quan nhân, cúi xin lão gia mở ơn cứu tử mà giúp cho.

Cao An cũng quỳ xuống xin giùm cho Lai Bảo. Bang Nhan nghĩ rằng năm trăm lượng kim ngân rực rỡ sáng chói trên mâm, kia chỉ là để xóa bớt một tên trong danh sách tội nhân thì quá rẻ, bèn sai gia nhân đem án thư tới, lấy danh sách tội nhân ra, sửa tên Tây Môn Khánh thành ra tên Giả Liêm, rồi cho Lai Bảo, Lai Vượng lui ra thưởng cho mỗi người, kể cả Cao An, lại viết thiệp trả lời cho Thái Du. Ra tới đường, sau khi từ giả Cao An, Lai Bảo, Lai Vượng trở về phòng trọ, trả tiền phòng, thu xếp hành lý, cấp tốc vượt đường trở về huyện Thanh Hà. Tới nhà, vào gặp Tây Môn Khánh kể lại đầu đuôi. Tây Môn Khánh nghe xong toát mồ hôi, quay lại bảo Nguyệt nương:

- Cũng may là sớm sai người đi, nếu không thì đại nguy rồi.

Nói xong trọng thưởng cho Lai Bảo, Lai Vượng, rồi hạ lệnh mở cổng ngõ, gọi thợ tiếp tục dựng hoa viên xây lầu các.

Một hôm, Đại An nhân đi qua đường Sư Tử, thấy nhà của Lý Bình Nhi bây giờ trở thành tiệm thuốc bễ thế, tủ thuốc rình rảng, quầy hàng chói đỏ, ngoài cửa lại có biển đề tên hiệu, bèn trở về thưa lại với chủ. Nhưng chưa biết chuyện Bình Nhi đã trở thành vợ của lang y Trúc Sơn, nên chỉ nói thêm:

- Nhị nương mở tiệm thuốc lớn lắm, khách hàng ra vào tấp nập.

Tây Môn Khánh nghe xong bán tín bán nghi, sai lấy ngựa để tới dò hỏi xem sao. Hôm đó vào khoảng trung tuần tháng bảy, gió may hiu hắt, sương thu lành lạnh, Tây Môn Khánh cưỡi ngựa ra phố, trước hết tìm gặp Ứng, Tạ hai người để rủ đi uống rượu nghe hát. Ứng Tước hỏi:

- Lâu nay sao chẳng thấy bóng dáng đại ca đâu, anh em chúng tôi có tới nhà mấy lần nhưng thấy cổng ngõ trong ngoài

đóng kín nên không dám gọi, muốn gặp mà chẳng biết làm sao. Thế nào; đại ca đã cưới tẩu tẩu về chưa mà chẳng thấy cho anh em uống rượu gì cả ?

Tây Môn Khánh đáp:

- Chuyện nhà rắc rối quá nên tạm đóng cửa lo liệu ít ngày, chuyện cưới hỏi phải dời lại ngày khác.

Ứng Bá Tước bảo:

- Anh em quả không biết đại ca bận rộn lo lắng chuyện gì, nay mọi việc chắc đã xong xuôi nên đại ca mới rảnh rang như thế này. Anh em thỉnh đại ca tới nhà Ngân Nhi uống rượu.

Ba người tới nhà Ngân Nhi uống rượu nghe hát tới chiều, Tây Môn Khánh mới được hai bạn cho về. Ra tới đường, Tây Môn Khánh đã ngà ngà say, cưới ngựa về phía đường Đông Nhại, giữa đường gặp Phùng ma ma đang tất tả đi, bèn chặn lại hỏi:

- Ma ma đi đâu mà vội vội vàng vàng vậy ?

Phùng ma ma đáp:

- Nhị nương sai tôi tới nhà chùa ở ngoại thành làm lễ cho Hoa nhị gia.

Tây Môn Khánh lúc đó hơi say, muốn về nhà nghỉ, bèn bảo:

- Nhị nương hỏi này mạnh khỏe không ? Để ngày mai tôi sẽ tới nói chuyện.

Phùng ma ma bảo:

- Chờ quan nhân hỏi đến thì đã muộn rồi, người ta đã yên bề gia thất, còn gì để nói nữa.

Tây Môn Khánh kinh ngạc hỏi:

- Sao lại có chuyện như vậy ?

Phùng ma ma đáp:

- Lúc trước Nhị nương mấy lần sai tôi tới mời quan nhân mà chẳng được gặp, cống ngõ trong ngoài thì đóng im ỉm, nhờ được Đại An vào mời thì quan nhân không chịu tới. Quan nhân đã chẳng ngó ngang thì người ta phải tính, bây giờ còn hỏi gì nữa.

Tây Môn Khánh hỏi:

- Nhưng mà lấy ai vậy ?

Phùng ma ma đáp:

- Thì Tương tiên sinh chứ còn ai nữa.

Đoạn kể lại đầu đuôi việc Bình Nhi buồn phiền sinh bệnh. Tương Trúc Sơn tới chữa bệnh rồi hai người thành vợ chồng, rồi Bình Nhi bỏ tiền cho Trúc Sơn mua nhà, mở tiệm thuốc. Tây Môn Khánh nghe xong vừa tức vừa buồn, vò đầu bứt tai bảo:

- Khổ không, lấy ai không lấy, sao lại lấy thằng đó, nó có cái gì đâu.

Nói xong giục ngựa về thẳng nhà. Lúc đó, Nguyệt nương, Ngọc Lâu, Kim Liên và Tây Môn đại thư đang ngồi đánh bài giải trí. Thấy Tây Môn Khánh về, mọi người kịp thời lánh vào nhà trong, chỉ còn Kim Liên đang loay hoay, Tây Môn Khánh mắng:

- Đồ hư hèn, ở nhà vô công rồi nghề nên giở trò cờ bạc phải không ?

Nói xong, xắn tới đánh Kim Liên mấy bạt tai rồi vào thư phòng mà ngủ. Lát sau thức dậy, la hét a hoàn, đánh đập gia nhân, làm âm ỹ nhà cửa. Đám thê thiếp tụ lại hỏi nhau, nhưng không ai hiểu chuyện gì. Nguyệt nương trách Kim Liên:

- Đã thấy người ta uống rượu say về thì phải lánh đi, lại cứ đứng đó mà chọc tức. Chắc vì vậy mà nổi cơn chứ gì.

Ngọc Lâu bảo:

- Mắng chúng mình thì đã đành, nhưng sao lại mắng cả Đại nương nữa.

Kim Liên tiếp lời:

- Mọi người cùng vui chơi, vậy mà ai cũng nhanh chân thoát được, tôi chậm chân ở lại còn bị đánh mắng thật bất công.

Nguyệt nương giận bảo:

- Sao lúc đó không xúi gia gia đánh mắng chúng tôi cho đồng đều ? Để bây giờ khỏi phân bì ?

Kim Liên biết mình lỡ lời bèn giả lả:

- Đại nương ơi, không phải tôi nói vậy đâu, tôi trách là

trách gia gia buồn giận chuyện gì ở đâu đâu, về nhà lại chỉ trút lên đầu một mình tôi. Rồi mắng như tát nước, lại còn đánh đập nữa chứ.

Nguyệt nương bảo:

- Ai bảo còn ưỡn ẹo ở đó, người ta không đánh cô thì người ta đánh chó để bớt giận hay sao?

Ngọc Lâu nói:

- Thư thư nên gọi gia nhân vào hỏi xem hôm nay gia gia đi chơi những đâu, có chuyện gì xảy ra không mà về nhà làm râm rĩ lên như vậy.

Nguyệt nương cho gọi Đại An vào mắng phủ đầu:

- Thăng khốn kiếp kia, mày không chịu nói thật thì ta sẽ đánh mày và thăng Bình An mỗi đứa mười trượng.

Đại An lo sợ thưa:

- Xin Đại nương bớt giận, để tôi xin nói thật. Hôm nay gia gia cùng Ứng nhị gia và Tạ đại gia uống rượu nghe hát tại nhà nàng Ngân Nhi. Tiệc xong, gia gia trên đường về nhà thì gặp Phùng ma ma. Ma ma cho biết là Hoa nhị nương đợi mãi gia gia không thấy nên đã làm vợ lang y họ Tương rồi. Vì thế mà gia gia buồn bực trong lòng.

Nguyệt nương bảo:

- Con dâm phụ vô liêm sỉ đó làm khổ chúng mình.

Đại An thêm:

- Tôi đã biết trước chuyện đó, Nhị nương còn bỏ tiền ra mở tiệm thuốc lớn cho Tương tiên sinh nữa. Tôi có thưa với gia gia nhưng gia gia không tin.

Ngọc Lâu nói:

- Chồng mới chết chưa hết tang đã lo xòe xọc lấy chồng mới, chờ người này không được thì vợ càn vợ đại người kia, thật hết chỗ nói.

Nguyệt nương bảo:

- Ôi dào, cái thứ chồng chết nằm đó đã vội rượu chè chăn gối với người khác thì có một mình Hoa nhị nương đâu mà

trách. Những cái đồ vô tiết vô nghi đó nhan nhản thiếu gì, hơi đâu mà nói cho thêm mệt.

Nguyệt nương nói câu đó chủ ý là một viên đạn bắn hai con chim, vì Ngọc Lâu và Kim Liên đều ở vào trường hợp đó, hai người vừa giận vừa thẹn mà về phòng riêng.

Đêm đó Tây Môn Khánh ngủ một mình ở thư phòng. Sáng hôm sau dậy sớm, ra ngồi đình trong hoa viên uống trà rồi gọi con rể là Trần Kính Tế tới tính toán tiền bạc. Tây Môn Khánh đại thư thì ở trong nhà, trò chuyện với Nguyệt nương. Bắt đầu từ hôm đó Tây Môn Khánh giao cho Kính Tế việc coi sóc đám thợ làm nhà, ăn uống đã có gia nhân đem ra, không cho gọi thì không được vào nhà. Do đó đám thê thiếp của Tây Môn Khánh không bao giờ được gặp mặt Kính Tế.

Một hôm Tây Môn Khánh tới nhà Hạ Đề hình có việc, Nguyệt nương thương Kính Tế vất vả trông coi công việc bèn bảo Kiều Nhi và Ngọc Lâu:

- Nó ngày ngày vất vả mà mình chẳng có lấy một bữa tiệc đãi công. Nó thức khuya dậy sớm, ăn ngủ thất thường mà lo việc cho nhà vợ, mình cũng nên có cái gì an ủi nó chứ.

Ngọc Lâu nói:

- Đại nương có toàn quyền về mọi việc trong nhà, Đại nương không nói thì ai dám làm.

Nguyệt nương bèn sai gia nhân chuẩn bị tiệc rượu, tới trưa thì mời Kính Tế vào ăn, gọi là bù đắp công khó nhọc. Kính Tế dọn dò công việc rồi vào nhà vái chào Nguyệt nương mà ngồi vào bàn tiệc. Nguyệt nương bảo:

- Hiền tế vất vả hàng ngày, ta vẫn muốn đãi công cho hiền tế nhưng bận quá, hôm nay gia gia không có nhà, ta mới được rảnh rang để có chén rượu mời hiền tế dùng cho quên mệt nhọc.

Kính Tế thưa:

- Cảm ơn nhạ nương đã phí tâm lo lắng cho con.

Nguyệt nương bảo Kính Tế cứ ăn uống tự nhiên, rồi sai Tiểu Ngọc vào mời Tây Môn đại thư ra tiếp rượu cho chồng. Tiểu Ngọc đáp:

- Đã mời rồi, đại cô nương cũng sắp ra.

Bồng bên trong có tiếng cười nói vui vẻ. Kính Tế hỏi:

- Chẳng hay trong đó có chuyện gì vui vẻ vậy?

Nguyệt nương bảo:

- Đại thư và con Ngọc Tiêu đang đánh bài giải trí đó.

Kính Tế nói:

- Tệ thật, mời thì không ra, tưởng mắc chuyện gì, hóa ra đánh bài trong đó.

Lát sau vợ Kính Tế mới bước ra cùng chồng đối ẩm.

Nguyệt nương bảo:

- Hiền tể đây có biết đánh bài không?

Đại thư đáp:

- Cũng biết qua loa.

Nguyệt nương nghĩ rằng Kính Tế quả là đứa rể hiền lành ngoan ngoãn, có biết đâu là tay ăn chơi từng trải, rượu chè cờ bạc không gì không biết, ca múa đàn địch cái gì cũng hay, bèn bảo:

- Nếu hiền tể biết đánh bài chút ít thì lát nữa ăn xong vào trong kia cùng mọi người giải trí cho vui.

Kính Tế đáp:

- Xin nhạc nương và các nương nương miễn cho, con còn nhiều việc không bỏ được.

Nguyệt nương bảo:

- Hiền tể là chỗ thân tình trong nhà có gì mà ngại.

Sau bữa tiệc, Nguyệt nương dẫn Kính Tế vào trong, Ngọc Lâu thấy Kính Tế vào thì đứng dậy định đi nhưng Nguyệt nương bảo:

- Hiền tể đây chú phải ai xa lạ đâu, cứ ở đây đi.

Đoạn quay sang bảo Kính Tế:

- Đây là Tam nương.

Kính Tế vội nghiêng mình vái chào, Ngọc Lâu cũng đáp lễ. Sau đó Nguyệt nương, Ngọc Lâu và Tây Môn đại thư thua luôn

máy ván liền. Kính Tế vào cầm bài thay vợ. Bồng Kim Liên vén rèm bước vào, trang điểm lộng lẫy, cười tươi như hoa mà bảo:

- Tôi lại tưởng ai, hóa ra Trần hiền tể.

Kính Tế giật mình nhìn lại, chợt thấy lòng dạ xốn xang, tâm thần bất định, thật là:

*Mấy đời oan nghiệt, một buổi tương phùng,
Bao nỗi ái ân, tình cờ tao ngộ.*

Nguyệt nương bảo Kính Tế:

- Đây là Ngũ nương, hiền tể chỉ nên lấy lễ tôn trọng mà thôi.

Kính Tế đứng vậy vái chào, Kim Liên cũng vội đáp lễ. Nguyệt nương lại nói:

- Ngũ nương tới coi bài của tôi đây, thế này mà không ăn có tức không.

Kim Liên bước tới, tỳ tay vào thành giường nhìn vào bài của Nguyệt nương rồi cùng thì thầm trong việc ăn quân này đánh quân kia. Kim Liên bảo:

- Để tôi giúp Đại nương đánh bại Nhị nương và hiền tể đây mới được.

Mọi người đang vui vẻ thì Đại An hôc tốc chạy vào thưa:

- Gia gia về rồi đó.

Mọi người hết hoảng phân tán, Nguyệt nương sai Tiểu Ngọc đưa Kính Tế theo cửa sau mà ra. Lúc đó Tây Môn Khánh mới về tới cổng, xuống ngựa, ghé qua coi đám thợ một chút rồi tới phòng Kim Liên. Kim Liên đã về kịp, vội ra tiếp rước. Tây Môn Khánh cởi áo ngoài, Kim Liên đỡ lấy mà hỏi:

- Chàng về sớm vậy?

Tây Môn Khánh đáp:

- Hạ Đế hình được thăng chức, mọi người tới chúc mừng, mình cũng tới một chút cho có mà thôi.

Kim Liên bảo:

- Chàng uống rượu nhé.

Đoạn sai a hoàn dọn rượu và đồ ăn ra, hai người đối ẩm.

Tây Môn Khánh bàn với Kim Liên về chuyện mở tiệc đãi bạn bè khi nhà cửa và vườn hoa mới hoàn thành. Trò chuyện một lát thì trời bắt đầu tối, Xuân Mai thắp đèn mang ra. Kim Liên nói:

- Hôm nọ chàng đi đâu về, thấy mấy người cùng ngồi đánh bài, sao chàng lại chỉ đánh mắng một mình tôi, để tôi bị người ta nói này nói nọ, làm nhục tôi đủ điều.

Tây Môn Khánh hỏi:

- Ai nói nàng vậy ?

Kim Liên đáp:

- Thì Đại nương chứ còn ai, nói là tôi không biết trên dưới gì cả lại còn bói móc chuyện riêng của tôi ra nữa. Mà hôm đó chàng có chuyện gì buồn bực vậy ?

Tây Môn Khánh nói:

- Hôm đó đi uống rượu nghe hát với Ứng nhị ca và Tạ đại ca, sau khi ở nhà Ngô Ngân Nhi ra, giữa đường tôi gặp con mẹ họ Phùng, nói là Hoa nhị nương lấy chồng rồi. Tưởng lấy ai, hóa ra lấy cái thằng lang băm họ Tương. Thằng đó thì có cái gì cơ chứ, vậy mà cho tiền nó làm vốn rồi lại lấy ngay nhà mình cho nó mở tiệm thuốc, như vậy không bực sao được.

Kim Liên bảo:

- Cái đó là tại chàng, tôi nói là chàng phải tính ngay, vậy mà chàng cứ lẩn lữa, bây giờ còn trách ai. Vả lại nói cho cùng thì cũng là tại Đại nương ngăn cản nên chàng mới không quyết.

Tây Môn Khánh liền quy hết tội cho Nguyệt nương là làm hỏng chuyện. Từ đó giận ghét Nguyệt nương lắm, không thêm gặp gỡ hỏi han gì cả. Nguyệt nương thấy vậy cũng mặc kệ, đi muộn về sớm cũng chẳng thêm hỏi han. Tây Môn Khánh có cần chuyện gì, Nguyệt nương chỉ sai a hoàn làm thay. Vợ chồng vì vậy trở nên lãnh đạm.

Kim Liên thấy vậy lấy làm đắc ý lắm lại càng chiều chuộng Tây Môn Khánh hơn lên, nhưng trong lòng lại luôn nghĩ tới Kính Tế, Kim Liên thấy Kính Tế trẻ trung đẹp đẽ thì tìm cách quyến rũ, nhưng vẫn còn sợ Tây Môn Khánh, chưa dám hành động lộ liễu.

Một hôm, việc xây cất hoàn thành, bạn bè tới mừng rất đông đảo, Tây Môn cho mở tiệc khoản đãi khách khứa tại đại sảnh, ban thưởng cho bọn thợ. Đến quá trưa buổi tiệc mới tan, Tây Môn Khánh uống rượu hơi nhiều, vào thư phòng ngủ. Kính Tế tìm đến phòng Kim Liên giả vờ xin trà uống. Kim Liên đang ngồi đánh đàn tỳ bà trong phòng, thấy vậy cười bảo:

- Hôm nay trên đại sảnh đãi tiệc linh đình, hiền tể không ăn uống gì hay sao mà tới đây hỏi trà hỏi nước ?

Kính Tế bảo:

- Cháu nói thật cho Ngũ nương nghe, từ canh năm tới giờ một nhọc lo lắng đủ chuyện, có ăn uống được gì đâu.

Kim Liên hỏi:

- Gia gia đang ở đâu ?

Kính Tế đáp:

- Gia gia đang ngủ tại thư phòng.

Kim Liên bảo:

- Nếu hiền tể chưa ăn gì thì để bảo nó đem ít bánh lên cho mà ăn.

Nói xong bảo Xuân Mai dọn mấy đĩa bánh lên bàn mời Kính Tế ăn. Kính Tế ngồi xuống, thấy Kim Liên còn ôm đàn liền hỏi:

- Ngũ nương vừa mới đàn khúc gì vậy ? Sao không hát lên ?

Kim Liên ngượng Kính Tế rồi cười bảo:

- À, gớm thật, hiền tể là cái gì mà tôi phải hát cho hiền tể nghe ? Để gia gia tới đây, tôi nói lại cho gia gia nghe mới được.

Kính Tế cười hi hi quỳ xuống thưa:

- Xin Ngũ nương thương cháu, lần sau không dám ăn nói như vậy nữa.

Kim Liên cười khanh khách không đáp. Từ đó hai người mất đi mây lại, thường lên gặp nhau chuyện trò lời lẽ.

Một hôm vào khoảng thượng tuần tháng tám, Tây Môn Khánh tới nhà Hạ Đề hình ăn sinh nhật. Ở nhà, Nguyệt nương cho bày tiệc tại hoa viên mới, gọi mọi người trong nhà tới dự.

Tiệc xong, Nguyệt nương cùng đám đàn bà con gái trong nhà du ngoạn trong hoa viên, thăm các ngôi nhà mát trong vườn, ngắm hoa nhìn cảnh, đuổi bướm ngắm cá, khi tới ngôi nhà cao nhất trong hoa viên, gọi là Ngọa Vân đình, Kim Liên cùng Tuyết Nga và Tây Môn đại thư thì lên Ngọa Hoa Lâu nhìn ngắm cảnh vườn, ngắm từ khóm mẫu đơn tới đóa hải đường, từ dàn tường vi tới bụi mộc hương, ngắm những khóm trúc xanh tươi, những thân tùng cao vút. Lát sau, Nguyệt nương lại cho dọn rượu ngay tại Ngọa Vân đình, gọi mọi người tới uống rượu ngắm cảnh rồi bảo:

- Hôm nay tôi quên không mời Hiền tể tới rồi.

Đoạn quay lại bảo a hoàn đi mời Kính Tế. Lát sau Kính Tế tới, đầu đội mũ lụa thanh thiên, mình mặc áo đoạn màu tía, chân đi hài thêu, bước tới vái chào mọi người rồi ngồi xuống, đối diện với vợ. Mọi người uống rượu, chuyện trò vui vẻ. Sau mấy tuần rượu, Nguyệt nương xoay ra đánh cờ với Kiều Nhi và Tây Môn đại thư, Tuyết Nga và Ngọc Lâu dắt nhau đi ngoạn cảnh, Kim Liên một mình dọc theo mấy ngọn giả sơn, mấy ven hồ dùng quạt bắt bướm. Bỗng nghe tiếng Kính Tế nói sau lưng:

- Ngủ nương không biết bắt bướm đâu, bướm nó bay lên bay xuống khó bắt lắm, để cháu bắt giùm cho.

Kim Liên quay lại lườm Kính Tế cười bảo:

- Đồ khỉ ở đâu ấy, ai thêm nhờ, có đi chỗ khác đi không?

Kính Tế cười hì hì bước lại sát Kim Liên định giạt lấy cái quạt, nhưng Kim Liên cầm quạt đập nhẹ vào tay Kính Tế. Từ xa, Ngọc Lâu tình cờ nhìn thấy, bèn gọi lớn:

- Ngủ nương lại đây, tôi có chuyện này muốn nói.

Kim Liên giạt mình, trở lại với Ngọc Lâu. Kính Tế ngỡ ngàng ở lại với những cánh bướm chập chờn bay liệng xung quanh...

HỒI 20

ROI DA KHÔNG BẰNG NƯỚC MẮT

Hôm đó, sau khi ăn sinh nhật tại nhà Hạ Đề hình, Tây Môn Khánh lên ngựa trở về, giữa đường gặp hai người chặn lại xin tiền. Đó là hai tên côn đồ chuyên sống về nghề trộm cướp đâm chém, một đứa là Thảo Lý Xà Lỗ Hoa, một đứa là Quá Nhai Thủ Trương Thắng. Hai tên này vẫn thường được Tây Môn Khánh trợ cấp tiền bạc và sẵn sàng giúp Tây Môn Khánh trong mọi việc hợp với khả năng của chúng.

Tây Môn Khánh dừng ngựa lại, hai tên côn đồ chạy tới, nửa đứng nửa quỳ mà nói:

- Đại quan nhân quang lâm tới đâu vậy?

Tây Môn Khánh bảo:

- Ta đang về chứ đi đâu, ta vừa mới ăn sinh nhật tại nhà quan Đề hình Hạ gia.

Đoạn nhìn hai tên côn đồ mà bảo:

- Ta có chút việc muốn phiền hai chú, hai chú sẵn lòng giúp chăng?

Hai đứa giành nhau mà nói:

- Sao Đại quan nhân lại dạy như thế? Chúng tôi từ trước tới nay thọ ơn Đại quan nhân quá nhiều mà chưa từng báo đáp, bây giờ Đại quan nhân cần gì xin cứ chỉ dạy, dầu có nhảy vào nước sôi lửa bỏng, tôi cũng chẳng dám từ nan.

Tây Môn Khánh bảo:

- Vậy thì được lắm, ngay mai hai chú tới nhà tôi, sẽ nói chuyện sau.